

Dragi moji Begeši...

Učinilo mi se da najava koncerta u BG Areni, 30-og decembra ove godine, ne bi trebala predstavljati neki problem?

Održao sam ih u Beogradu više od stopedeset do sad, i moram vam otkriti da postoji razlog zašto je to sa strane ponekad možda delovalo kao nešto savršeno lako? Zato što je, naime, to i bilo savršeno lako...

Novogodišnji koncerti u Sava Centru bili su definitivno nešto najlakše što sam ikad radio...

Taj talas dobre energije nije ni trebalo vrebati. On bi te naprosto pokupio i pre nego što do kraja izgovoriš »Dobro večer, Moj Beograd«, i na tebi je nadalje bilo samo da tu i tamo jedva primetno balansiraš pod blagim naletima bočnih vetrića zlobe i zavisti, surfujući kao Petar Pan kroz sazvežđe upaljenih šibica...

No, da ne zalazim suviše u poetiku, opet neće izaći na dobro? Neuki to lako brkaju sa patetikom, na kojoj mi najviše i zameraju, i odmah će se dati u potragu po internetu, na bi li me raskrinkali kako se ja to, ustvari, na taj način godinama ulagujem svakom božijem gradu u kom sam održao preko stopedeset novogodišnjih koncerata...

Ali dobro...

Do kraja ću se na ovom svetu kanda navići na sve osim na ljude, rekao bi legendarni Deja Šapurikin u »Kalendaru Mog Detinjstva«?

No, dragi moji Begeši, da ne davim previše...

Vremena su takva kakvim ih mi napravimo, i već bi se i ovo obraćanje moglo učiniti sumnjivim? Bilo je, doduše, i godina kad smo se sporazumevali šifrovano, kao zaverenici koji u nekoj knjizi podvlače svaku šezdeset i treću reč da bi se tajno razumeli, ali tad nije bilo baš ovoliko Prostoproširenih? U želji da dekodiraju Enigmnu složenih rečenica, više se ne zadovoljavaju samo preturanjem po tuđim rečima, nego im je omiljeno i da ih izvrću, ili da među njih ubace i pokoju svoju, da bi im se sve to što ne razumeju učinilo donekle razumljivijim...

To »Begeši« je, znači, za svaki slučaj, od onog »Be-ge« na tablicama, koje bi nas nekad obradovale gdegod na njih naletimo po svetskim drumovima. I ostalo nam je, eto, da u novosadskom žargonu Beograđanima tako tepamo, tim pre što je i simbolika uveliko pripomogla. Begeš je, inače, ona tamburaška verzija kontrabasa, najveća moguća tambura. Koja daje osnovni ritam. Najdalje se čuje. I oko koje se, kao pilići, poslušno okupe i sve ostale tamburice. I primovi. I čela. I kontre...

Na kraju se, eto, sve ipak svede na muziku?

Neki Novi Klinci su, tako, na »društvenim mrežama« napravili malu prijateljsku peticiju, hiljadu lajkova za koncert u Beogradu, a bilo je u stvari potrebno devetstodevedesetdevet lajkova, kao što već negde rekoh, jer moj lajk je po tom pitanju uvek prvi. Uostalom, ako sad ispada da sam ja taj koga je trebalo nagovarati, onda smo stvarno bez veze propustili neke godine?

U vezi toga su me Neki Stari Klinci istog časa posavetovali da »možda ipak treba sačekati bolji trenutak«, ali žalim, odavno nisam baš najbolja mušterija za čekanje?

Sem toga, trideseti decembar mi se godinama činio kao jedan od najboljih trenutaka Beograda?

Tek kad čovek omatori, i kad krene da trenutke kupuje »na komad«, ukapira da ih nikad nije ni trebalo čekati, nego ih je trebalo presretati. Shvati kako su trenutci uveliko precenjeni, jer oni i jesu samo beznačajne čestice vremena, dok ih mi ne uzmemo pod svoje...

Mlađani »Đotovi« koji su sakupili lajkove očito su to skontali na vreme, i njihova energija postavila se pred mene kao ultimatum pred kojim nema izgovora. Tu energiju sam već pominjao. U vezi onog talasa. Onog sazvežđa. I one patetike...

Ali kad čovek omatori, što sam takođe već pominjao (i što baš i nije neki provod?), barem može da se vadi na to da ispunjava starosne uslove za izvesnu patetiku? Za nostalgiju. Sentimentalnost. Za sve češće citiranje sebe samog. Jednom rečju, ispunjava mnoge uslove da totalno prolupa...

Šta ako mi Protina Kći uskoro mahne sa prozora vagona, i pozove da u jesen dođem do Dižona? I ispadne da je tog jutra, kad sam stigao putničkom klasom, Geda Gluperda izlomio bagrenje preplivavši Dunav, dubok i strašan, dolazeći od Kanjiže, pa malko naniže, gde se poslednja nevesta, izvesna Melanija Matić, tačna ko satic, oženila Bubom Erdeljan, sa mesecom u očima?

Dragi moji Begeši...

Mislim da je zato pametnije da ne čekamo jubileje?

Ali, razmišljajući dalje o najavi ovog koncerta, odjednom sam se našao u neprilici? Nema novog CD-a, novog spota, nema ničeg novog. Naprotiv. A nema ni spasonsog jubileja na pomolu, sve je dibidus raspareno, jedino se nameće četrdesetpetogodišnjica dobijanja vozačke dozvole, ali ni to mi se ne čini idealno okruglim? Osim toga, svako ko se danas javi za Zvezdu istog časa objavljuje na svom tviteru da će »zbog velikog interesovanja« održati i drugi koncert u Beogradu, a ja treba da ovako staromodno i prevaziđeno najavim da ću zbog velikog interesovanja održati tek prvi? Nekako mi to ne ide?

A klinci? Peticija? Lajkovi? Pričaće deca o svetlima Arene?

To bi možda i moglo da prođe? Mada priznajem da bih ovog puta više voleo da pričaju Matorci o svetlima Arene. Svi oni, alijas, Svi Mi iz Sava Centra, koji smo osedeli čekajući Bolji Trenutak. Hiljade nas, činilo mi se tad, armija i sila, ali kad se sve svede na proste brojke, broj stanovnika Glavnog Grada, pa broj Nas na zadnjem kalemegdanskom skupu, dolazimo do još prostije brojke. Otprilike jedan i tek-tek procenata?

Oni koji vreme mere mandatima, istog časa bi tih nula zarez dvadeset posto cenzusa nazvali statističkom greškom? Oni koji ponešto znaju i o hemiji, možda bi pomenuli i esenciju? A ja bih se jedino usudio da dodam da sam Beograđane oduvek više voleo nego Beograd, što je, ako ništa drugo, više nego odličan domaći zadatak za Prostoproširene?

U svakom slučaju, i ova najava se uz teške muke nekako definiše...

Dragi moji Begeši, dakle...

Dame i gospodo!

Đorđe Balašević, i Ujedinjeni Mangupi Vojvodine!

Beogradska Arena, tridesetog decembra!

Ove godine, naravno!

U osam uveče, pretpostavljam!

Koncert za najbolji procenat Beograda!

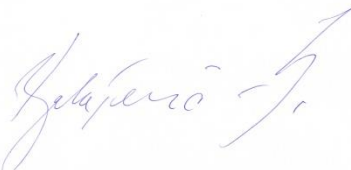
Poslednji koncert od prvih stopedeset i nešto!

Ili prvi od sledećih sto!

E, sad...

Sam đavo će ga znati?

7. novembar, 2016.

Đorđe Balašević